

3:o att den grundsats och bestämmelse må uttalas, att pensioner ej i något fall må öfverstiga halfva den lön tjenstemannen åtnjutit, ty såsom det nu är, värderas icke arbetet för något, då ofta pensionärer få lika hög aflöning för sysslolöshet som embetsmannen för tjenstens skötande.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

Jöns Pehrsson

från Kronobergs län.

Uti föregående motion instämmer:

Ola Månsson

från Blekinge.

N:o 184.

Af Herr A. Medin: Angående beskattning å tillverkning af maltdrycker.

Sistlidne riksdag väckte jag motion om beskattning af maltdrycker, under N:o 325, som remitterades till Bevillnings-Utskottet, och får nu åter densamma förnya; denna motions behandling återfinnes uti Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 9, hvori inhemtas att Utskottet ej ville bestrida billigheten af en sådan beskattning, synnerligast som den i åtskilliga andra stater redan länge varit rådande — men som skäl för sitt afslag yttrat, att Utskottet ej vore i tillfälle bedöma i hvad mån ett sådant behof förefanns. Jag tror för min del, att man nu ej saknar utvägar att använda hvad som tilläfsventyrs kan erhållas, synnerligen som man ej har att hoppas det bränvinskatten uppgår till det föreslagna beloppet, samt utgifterna med hvarje år ökas, men inkomsterna deremot minskas; om varans omåttliga bruk och dess skadlighet har jag visat i förut åberopade motion N:o 325 år 1868. Jag vågar alltså föreslå,

att alla bryggerier, som drivas för afsalu af drycker, tillverkade af malt, såsom porter, öl och dricka, måtte ställas under samma

kontroll som bränvinsbränningen, äfvensom porterbryggerierna måtte få en beskattning af Tio öre per kanna, och alla andra af malt tillverkade drycker Fyra öre per kanna.
Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1869.

A. Medin
från Kronobergs län.

N:o 185.

Af Herr A. Medin: Om ändring af 5 § 1 mom. i Kongl. Kungörelsen den 9 Januari 1846, angående de enskilda banker, hvilka utgifva egna kreditsedlar.

Under närvarande omständigheter synes ej ringa vigt ligga deruppå, att silfver eller Riksbankens sedlar må i möjligaste måtto hållas i allmänna rörelsen cirkulerande och utgöra det vanligaste liquidationsmedlet, åtminstone vid det lilla, dagligen man och man emellan förekommande, varubytet. Såsom ett bidragande medel härtill vågar jag föreslå,

att, med ändring af § 5 mom. 1 i Kongl. Kungörelsen den 9 Januari 1846, sådant detta lagrum lyder i Kongl. Förordningen den 10 November 1855, må stadgas, att enskilda bankers kreditsedlar ej må lyda å mindre belopp än Tjugo R:dr R:mt.
Om remiss af denna min motion till Banko-Utskottet får jag vördsamt anhålla.

Stockholm den 27 Januari 1869.

A. Medin
från Kronobergs län.